

זמני השבת (ת"א):

כניסת השבת: 19:25

יציאת השבת: 20:25

ט"ז תמוז תשע"ו

גיליון מס' 276

שיאל אבירך וירגודך

שאלות ותשובות על הפרשה

עונג שבת

עבירה מכבה מצוה

"באכול האש את חמשים ומאתיים" (כו, י) רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שעל ידי המצוות יוכלו לקבל את שכרם לעולם הבא.

זה לעומת זה עשה האלוקים, וקיימת אפשרות בזה העולם שלא לעשות מצוות, ולא עוד אלא שמי שיש לו כבר מצוות, יוכל להפסידן על ידי העבירות, ואמרו חז"ל עברה מכבה מצוה. ולהבהיר הדבר, המצוות שעושה האדם הן כמו נרות שמדליק, ככתוב "כי נר מצוה", וממילא כשם שגר באפשרותו שיכבה, כמו כן המצוה. אך את התורה אין העבירה יכולה לכבות, משום שהתורה היא אור גדול וכללי, שדבר כזה בוודאי שלא ניתן לכבות, וככתוב "תורה אור". נמצא שמצוה שהיא כנר, יכולה העברה לכבות, אך תורה שהיא כאור אינה יכולה לכבות. וממילא מובן מה שאמר אליהו הנביא זכור לטוב, "כל השונה הלכות בכל יום, מובטח לו שהוא בן העוה"ב". ולמה לא אמר כל המניח תפילין כל יום, כל המתפלל, כל הנותן צדקה וכד'. אלא שיתכן מצב שגיע אדם לבית דין של מעלה לאחר 120 שנה, ויאמרו לו: היכן הן מצוותיך, ויאמר הלה: הלא קיימתי מצוות והייתי מלא מהן כרימון. ויאמרו לו: הן אמת שעשית מצוות רבות, אך גם עבירות לא התעצלת מלעשות, ובאו העברות וכיבו את המצוות. אך אם עסק בתורה לשמה, שזהו לימוד על מנת לעשות, דהיינו לימוד הלכות, הרי אין עבירה מכבה תורה. וממילא דווקא "השונה הלכות" בכל יום מובטח לו שהוא בן העוה"ב, כי שכרו שבעבור לימוד התורה לשמה בוודאי נשאר קיים.

ובכך יתפרש הפסוק: באכול האש, המלאך הקטגור הנוצר ממעשה העבירה, שהוא כרוח סערה ואש מתלקחת. הוא אוכל ומכבה את חמשים ומאתיים, בגימטריא נר (250), היינו שמכבה את המצוה שנמשלה לנר, כי עבירה מכבה מצוה, אך לא את התורה.

נועם התורה

1. מדוע התורה מפרטת שפנחס היה בן אלעזר בן אהרון הכהן? (כ"ה, י"א רש"י)
כיון שהשבטים היו מבזים אותו ואומרים שאבי אימו היה מפטם עגלים לעבודה זרה והוא עצמו הרג נשיא שבט מישראל (את זמרי בן סלוא).
2. מה השכר שקיבל פנחס על שקינא קנאתו לה' והרג את החוטאים? (כ"ה, י"ב-י"ג)
שכרו היה ברית כהונת עולם, שזרעו יהיו כוהנים.
3. מה השאלה המתעוררת מכך שפנחס מזרע אהרון מקבל כהונת עולם ומה התשובה? (כ"ה, י"ג רש"י)
השאלה: הרי כבר ניתנה כהונה לאהרון ולזרעו ופנחס מזרע אהרון? התשובה: הכהונה ניתנה לאהרון ולבניו שנמשחו עימו ולתולדותיהן שיוולדו אחר כך, אך פנחס כבר נולד ולא נמשח לכן עכשיו הובטח בכך.
4. מי היתה האישה שהיכה פנחס? (כ"ה, ט"ו)
כזבי בת צור, בתו של ראש אומות בית אב במדיין, אחד מחמשת מלכי מדיין.
5. מדוע ה' מצווה לספור את בני"י אחרי המגיפה, ומה המשל שאומר רש"י? (כ"ו, ב' רש"י)
משל לרועה שנכנסו זאבים לעדרו והרגו בהם והוא סופר את הנותרים, כך משה קיבל את בני"י במניין ועתה לפני פטירתו מחזיר אותם במניין.
6. איזה עניין מפרשת קורח מוזכר בפרשתנו? (כ"ו, ט"ו-י)
חטא קורח ועדתו, שחלקו על הכהונה והעונש שקיבלו.
7. מי הם אחרים ושפופם ומדוע נקראו כך? (כ"ו, ל"ח)
אחרים ושפופם הם בני בנימין וקראם בשמות אלו: אחרים- על שם יוסף אחיו שהיה רם ממנו. שפופם- על שם שיוסף היה שפוף בין האומות.
8. כיצד חולקה הארץ לנחלות לשבטים? (כ"ו, נ"ד)
לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעית נחלתו והכל בגורל על פי ה'.
9. מדוע במפקד בני אשר מוזכרת אישה- סרח בת אשר? (כ"ו, מ"ו רש"י)
מפני שהיא נשאה עדיין בחיים מכל דור המדבר לכן מנו גם אותה.
10. מי מהנפקדים ע"י משה בשנה השניה ליציאת מצרים נותרו בחיים וזכו להפקד גם כאן? (כ"ו, ס"ג)
רק יהושע וכלב, כי כל הדור ההוא מתו במדבר.
11. כמה בנות היו לצלופחד בן חפר ומה שמותיהן? (כ"ז, א')
חמש בנות, ושמותיהן: מחלה, נועה, חגלה, מילכה ותרצה.
12. מה היתה טענתן ומה היתה תשובת ה'? (כ"ז, ד'-ז')
הן רצו נחלה בתוך נחלת השבט שלהן כי אין להן אחים. תשובת ה': שהן צודקות ויקבלו גם הן נחלה אך עליהן להתחתן עם בני השבט שלהן כדי שנחלתן לא תעבור לשבט אחר.
13. לפני פטירת משה ה' אומר לו "כאשר נאסף אהרון אחיך", מה למדים מכך? (כ"ז, י"ג רש"י)

ציפית לישועה? מחכים למשיח בחום יולי-אוגוסט

פוסע הגאון ר' יצחק זילברשטיין ברחובותיה של בני ברק. מהרהר בסוגיית הגמרא האחרונה אותה למד בשקידה. מיישב רמב"ם מוקשה ומייגע את מוחו במילי דאורייתא בעוד רגליו הגשמיות מהלכות אט אט מבית המדרש לביתו שלו. לפתע, כמו מתוך חלום, מפלחות את אוזניו זעקות שבר של ילד קטן, רך בשנים הבוכה ומיילל ברשות הרבים. מאט הרב את פסיעותיו, עוצר את הליכתו ומביט בילד המיוסר שדמעות גדולות ממלאות את עיניו הרכות.

הילד משווע לעזרה, חושב הרב, וניגש לדמות הבוכייה, מתכופף ומנמיך עצמו, עין מול עין, מניח יד רכה על כתף ומנחם. "מה לך ילד כי תבכה ותיילל. ספר לי בני ואעזור לך". והנער משתנק בבכיו מנסה לומר אך לא יכול. דמעותיו חזקות ממנו. וכשר יצחק מפציר ומלטף, מבקש ומרגיע, פותח הילד את פיו ומסביר: "אבי ביקש שאמתין לו כאן. הבטיח שיבוא, ולא בא". כך אומר הילד, ובכיו מתחדש. וכשר יצחק מנסה לנחמו ולעודדו, חוזר הילד שוב ושוב על טענתו: "אבל אבא הבטיח!"

דמעות חדשות. הפעם בעיניו של הרב. לא על הילד ולא על אביו שהספיק בינתיים להגיע. על עצמו. על עיניו היבשות תדיר ללא צל של דמעה, למרות שגם לו אבא הבטיח שיגיע, אך עדיין לא בא. בוכה עכשיו ר' יצחק על כך שילד קטן הוכיח לו שהוא לא מקיים באמת את השאלה המייסרת: "ציפית לישועה?!" משום שאם היה מצפה, היה בוכה ומיילל. כי אבא הרי הבטיח.

לרבים מאתנו אלו הם ימים סטנדרטיים של יולי-אוגוסט. חם בחוץ, לח בפנים. חופש גדול. ים. מזגנים. ארטיק קרח. שמש חמה ומלטפת, לעיתים יוקדת ושורפת. אה נכון, ונתקעים לנו באמצע גם "שלושת השבועות". סתם מבאס, אסור מוזיקה, אין חתונות. לא נעים.

האמנם? האם אנו באמת מבינים ומפנימים כי הימים הללו, ימי החורבן, ימי השכול ההרג והאבדן הגדול, שבהם ניטל מאתנו בית קודשנו ותפארתנו, הינם ימים שכל כולם מוקדשים לציפייה מחודשת של גאולה, לציפייה לישועה, לתפילה

שמשה נתאווה למיתתו של אהרון-מיתת נשיקה, וה' הבטיחו שהוא יתעסק בקבורתו.

14. **מניין למדים שמשה היה מנהיג נאמן לעם ישראל? (כ"ז, ט"ז-י"ז)**
שגם לפני מותו עדיין דאג לעם שיהיה להם מנהיג ולא יהיו כצאן אשר אין להם רועה.

15. **את מי ממנה ה' למנהיג על עם ישראל אחרי משה? (כ"ז, י"ח)**
את יהושע בן נון, עבד משה.

16. **מדוע לקח משה את יהושע והעמידו לפני אלעזר ולפני כל העם? (כ"ז, י"ט רש"י)**
כדי שכולם יראו וישמעו את הציווי ליהושע ואז ינהגו בו כבוד ויראהו כמו שנהגו במשה.

17. **מנין למדים שמשה העביר את המנהיגות ליהושע בעין יפה ולא קינא בו? (כ"ז, כ"ג רש"י)**

שה' ציוה את משה "וסמכת את ידך עליו" - יד אחת, אך משה סמך את שתי ידיו, שנאמר: "ויסמוך את ידיו", יותר ממה שנצטווה ומילאו בחוכמתו בעין יפה.

18. **מדוע חג השבועות קרוי בתורה יום הביכורים? (כ"ח, כ"ו רש"י)**
חג השבועות נקרא "בכורי קציר חיטים" על שם שתי הלחם שהם הראשונים שבאים מן החיטה החדשה.

19. **מה היה מספר הפרים שהקריבו בחג וכנגד מה? (כ"ט, י"ח רש"י)**
70 פרים כנגד 70 אומות העולם שמתמעטים והולכים זהו סימן כליה להם.

20. **מה היה מספר הכבשים שהקריבו ומדוע? (כ"ח, י"ח רש"י)**
תשעים ושמונה כבשים וזאת כדי לכלות מעם ישראל תשעים ושמונה קללות הכתובות במשנה תורה.

הלימוד בעלון מוקדש

שושנה מורחי בת שרה לבריאות והצלחה

נהוראי נתן בן עליזה מיכל לרפואה שלמה

לקבלת העלון כל יום רביעי באימייל ניתן לפנות ל: ShealAvicha@gmail.com
לארכיון העלונים: www.pirsuma.com/shal_avicha

האם ניתן לומר כי הגיע האיש לחדר ההמתנה של הרופא בשביל לקרוא ספר? ודאי שלא. הוא יושב ומצפה לתורו בכיליון עיניים. הספר הוא האופציה להעביר את זמן ההמתנה ותו לא. האיש ממתין ומצפה, ובינתיים קורא ספר.

כך אמורים להיות חיינו. עיקר העיקרים ומהות המצאותינו בעולם הזה היא ההמתנה והציפייה לגאולה. האופציה והאפשרות להעביר את זמן ההמתנה, הם החיים האמיתיים שאנו חיים והחוויות שאנו חווים. חלילה מלחשוב ולהרגיש שחיינו הם העיקר והציפייה לגאולה היא הטפל. ההפך הוא הנכון. אנו כאן בשביל לצפות לישועה, לקוות ולייחל כי ישוב אבינו אלינו כשהבטיח, יבנה את בית מקדשו וישלח אלינו את משיח צדקנו לאלתר.

ואם תוך כדי ציפייה אנו חיים את חיינו? מה לנו כי נלין.

עמוקה של "תשכון בתוך ירושלים עירך, וירושלים עירך ברחמים תשוב". אנו חשים כך? אנו מרגישים חסרים? האם אנו יודעים בכלל מהי ציפייה?

ואם ישאל אדם כיצד בשגרת חיים ניתן בכלל לצפות לישועה. כיצד לב אדם הנתון לדאגת היום יום, הנצרך להביא טרף לביתו ולהאכיל פיות בניו ובנותיו, מסוגל להכיל ציפייה נוספת לגאולה. האם ניתן לדרוש מאדם החי את חייו ומנהל את שגרת יומו העמוסה בלאו הכי, לצפות תדיר לישועה?

לכך ידמה האדם את עצמו ממתין בתור ויושב אחר דלתו של הרופא המומחה. והנה לפניו שבעה אנשים הממתנים אף הם. פותח האיש ספר ומתחיל לקרוא. בקצה עיניו הוא מבחין כי התקדם תור ב'אדם אחד' וכעת רק שישה לפניו. ממשיך האיש בקריאתו גומע פרק נוסף בספר. מרים עיניו ואכן עוד ממתין נכנס פנימה כעת רק חמישה לפניו. וכן על זו הדרך.